

udse, hvor vidt de allerede da dalende Priser vilde holde sig i længere Tid. Efter at dette imidlertid nu har viist sig, er Liden formentlig kommen til en Indskrænkning af Dyrtidstillæget, hvad der efter de forudgaaende Forhandlinger ikke kan komme Noget uventet. Der kunde vistnok være god Høje til nu ganske at lade Dyrtidstillæget bortfalde. Da der imidlertid allerede ved dets Vedtagelse gjordes gjældende et viist Skjøn over den formentlige Trængsel, der ubelukkede de højere Lønninger fra Tillæg, vil et lignende Skjøn ogsaa nu kunne retfærdiggjøre, at man foreløbig lader de mindste Lønninger beholde et Tillæg. Efter et saadant Skjøn foreslaar Mindretallet at vende tilbage til væsentlig det samme Forslag, der i 1873—74 opstillede i Folkethinget ved Behandlingen af Finantslovsforslaget for 1874—75 og i Realiteten vedtoges af hele Rigsdagen. Det Forslag, der er fremsat af det første Mindretal, kan man neppe tillægge mere end den theoretiske Betydning, at Posten kan ændres, medens dets Vedtagelse i Praxis neppe vil styrke Thinget i dets Stilling daaare ved Lønningsrevisionerne.

225) Samme Post. Et tredje Mindretal (Bille, Dinesen, Scavenius og Scharling) kan ikke erkende, at Priserne paa de vigtigste Livsforbrønde ere blevne saa meget lavere, at der er Grund til at gjøre nogen væsentlig Forandring i denne Post paa Finantsloven, der staar i saa nøje Forbindelse med Skolelærernes Lønningsstillæg og med Tillæget til de menige Soldater.

226) Post 44. Lønningsstillæg til Skolelærere og Lærereinder.

Ved den foreslaaede Fordeling af de 300,000 Kr. mellem Skoleraadskredsene venter man tilnærmelsesvis at opnaa, at Procenttallet bliver ens overalt, hvad der i indværende Aar langt fra har været Tilfælde. Herved vil rigtignok en endnu større Del af Bevillingen komme de jydke Amtet til Gode, end der ifjor var forudsat. Ved de nedensfor foreslaaede Ændringer i Reglerne for Fordelingen indenfor Skoleraadskredse vil der ganske viist aabnes en ny Mulighed for Ulighed i Procenttallet, men Afvigelseerne kunne ved nogle af Forslagene neppe blive betydelige og ville i alt Fald kunne rettes ad Aare. Nogle Medlemmer finde nemlig, at Billighed taler for, at Lærere, hvis Embedes Reguleringssum er under 800 Kr., faae Tillæget beregnet af denne Sum ligesom alle andre Lærere, og foreslaa en Ændring i saa Henseende.

Udvalget er enigt om at aabne Udgang ogsaa for konstituerede Lærere til Lønningsstillæget, for saa vidt som de i et Aar have været konstituerede i et Embede, der hidtil har været besat ved fast Ansættelse, eller som er bestemt dertil i Fremtiden. Saadan Konstitutionslid bør formentlig ogsaa kunne medregnes i Lønestealderen, om man end erkjender, at dette i visse Tilfælde kan medføre praktiske Vanskeligheder.

Den største Vanskelighed, der i indværende Aar har viist sig for en retfærdig Fordeling af Tillagene, hidrører fra, at Kultusministeren har fundet det ikke alene berettiget, men ogsaa hensigtsmæssigt samtidig med Bevillingen af Statsstudsene at paalægge Kommunerne at forhøje Lærernes Lønninger efter visse af Ministeriet fastsatte Regler. Herved er den Urimelighed fremkommen, at mange Lærere i betydeligt Omfang have faaet dobbelte Tillæg. For ikke at hemme Kommunernes Billighed til at forbedre deres Læreres Løn, optog man nemlig ifjor i Bevillingens næstsidste Punktum den Regel, at Lønningsstillæg, som af Skolefond eller Kommune siden den 1ste Januar 1874 ere givne eller i Finantsaarets Løb gives, ikke medregnes ved Bestemmelsen af Maximalgrændserne. Herved fik ogsaa, imod Bevillingens Diemed, de nye ministerielle Lønningsstillæg en ubegunstiget Stilling. Folkethinget har ved anden Leilighed udtalt sin Opfattelse af den berørte ministerielle Foranstaltning; her gjælder det om at træffe Bestemmelser, der fremtidig kunne hindre de forkerte Resultater, som denne Foranstaltning har ført til. Efter at enhver Frivillighed fra Kommunernes Side maa antages for Fremtiden at være afstaaen ved Ministerens Raad, er der neppe mere nogen Grund til at opretholde en privilegeret Stilling for de frivillige Lønningsforhøielse, og Flertallet foreslaar derfor, at det omtalte næstsidste Punktum ganske skal bortfalde. Mindretallet mener dog, at det vilde være ubilligt ganske at borttage denne Begunstigelse for de Tillægs Vedkommende, der i sin Tid er ydet frivilligt af Kommunerne, da Følgen heraf vilde kunne være, at der blev givet de Kommuner, der ikke have tilstaaet deres Lærere Tillæg, en Slags Præmie herfor. Om man end ikke nøiagtig kan benytte nogen Tidsgrense til at skjelne mellem de frivillige og de tvungne Tillæg, saa er det dog neppe væsentlig urigtigt at antage, at frivillige Tillæg ere ophævede at blive tilstaaede fra det Dødtid, da de ministerielle Tillæg i Reglen ere traadte i Kraft. Dette er i Almindelighed sket fra 1ste Januar 1878 at regne. Mindretallet foreslaar derfor at bevare Begunstigelsen for Lønningsstillæg, der af Kommunerne ere givne i Tidrummet mellem 1ste Januar 1874 og 1ste Januar 1878, men derimod at undtage de senere paatvungne Tillæg fra den hidtil fulgte Regel.